

Dana Zátopková, roz. Ingrová (19. září 1922 Fryštát – 13. března 2020[2] Praha), byla československá atletka – oštěpařka, olympijská vítězka a manželka čtyřnásobného olympijského vítěze Emila Zátopka.

Přehled medailí		
 Atletika na LOH		
zlato	1952 Helsinky	hod oštěpem
stříbro	1960 Řím	hod oštěpem
Mistrovství Evropy		
zlato	1954 Bern	hod oštěpem
zlato	1958 Stockholm	hod oštěpem
Mistrovství ČSSR v atletice		
zlato	1946 Praha	hod oštěpem
zlato	1947 Praha	hod oštěpem
zlato	1948 Praha	hod oštěpem
zlato	1949 Praha	hod oštěpem
zlato	1950 Bratislava	hod oštěpem
zlato	1951 Brno	hod oštěpem
zlato	1952 Praha	hod oštěpem
zlato	1954 Ostrava	hod oštěpem
zlato	1955 Brno	hod oštěpem
zlato	1956 Bratislava	hod oštěpem
zlato	1958 Ostrava	hod oštěpem
zlato	1959 Praha	hod oštěpem
zlato	1960 Brno	hod oštěpem
stříbro	1954 Ostrava	štafeta 4×100 m
bronz	1946 Praha	hod diskem

Život

Její rodiče, Antonín a Františka Ingrovi, pocházeli z Vacenovic. Otec se po působení ve francouzských legiích během první světové války stal vojákem z povolání. Na začátku 20. let 20. století byl jmenován velitelem pohraničního praporu ve Fryštátě. Zde se také narodily všechny tři Ingrovy děti – Vladimír (1921), Dana (1922) a Miroslav (1923). Když bylo Daně Ingrové šest let, její rodina se z Fryštátu (dnešní Karviné) vrátila zpět do Vacenovic u Hodonína. Její otec byl v dalších letech jmenován velitelem útvaru v Olomouci a poté velitelem pluku v Uherském Hradišti.[3]

S atletikou se Dana poprvé seznámila při studiu gymnázia v Uherském Hradišti. Za druhé světové války a krátce po ní se Dana Ingrová aktivně věnovala házené. Všesportovní nadání dokázala, když se roku 1949 stala v dresu týmu Slovácká Slavie mistryní Československa v házené žen.

Od roku 1946 se společně s házenou začala Dana Ingrová opět věnovat i atletice a shodou náhod se dostala k náčiní, které ji později proslavilo, tedy k oštěpu. Už o dva roky později jako mistryně republiky odjela reprezentovat Československo na XIV. olympijské hry v Londýně (1948), kde se umístila na sedmém místě. Krátce po olympiádě, 24. října 1948 se provdala za vytrvalostního běžce Emila Zátopka. Jejich svazek se později stal svazkem dvou výjimečných sportovců, olympijských vítězů,

Zátopka. Jejich svazek se později stal svazkem dvou výjimečných sportovců, olympijských vítězů,

ale také lidí, kterým byly velmi blízké základní olympijské myšlenky a hodnoty. Narodila se ve stejný den i rok jako její manžel Emil Zátopek.

Svého největšího úspěchu se Dana Zátopková dočkala roku 1952 na XV. olympijských hrách v Helsinkách. Ve stejný den vítězství svého manžela Emila v běhu na 5 000 metrů zvítězila ve své disciplíně i ona hodem za hranici padesáti metrů (50,47 m). Další úspěchy pak na sebe nenechaly dlouho čekat. Mnohonásobný zisk titulu mistryně republiky, mistryně Evropy z let 1954 a 1958, překonání světového rekordu z roku 1958 (55,73 m), či zisk stříbrné medaile ze XVII. olympijských

her v Římě v roce 1960, to vše dokazuje, že úspěch v Helsinkách nebyl náhodným vítězstvím, ale vrcholem kariéry vynikající sportovkyně.

Po ukončení aktivní sportovní kariéry roku 1962 se Dana Zátopková věnovala trenérské činnosti. V letech 1960–1972 byla rovněž členkou ženské komise IAAF.

Zemřela ve spánku 13. března 2020 brzy ráno v Praze v Ústřední vojenské nemocnici ve věku 97 let.

Pohřeb se konal 20. 3. 2020 v Praze ve strašnickém krematoriu, vzhledem k pandemii koronaviru a panujícím karanténním opatřením v úzkém kruhu přátel a osobností českého sportu, účast veřejnosti nebyla možná. Ani osobnosti ze zahraničí se nemohly zúčastnit, poslaly kondolence. Celý obřad vysílala přímým přenosem Česká televize.

Její ostatky byly uloženy na Valašském Slavíně v Rožnově pod Radhoštěm do společného hrobu s manželem Emilem.

Emil Zátopek, řečený „Žopek“ (19. září 1922 Kopřivnice – 21. listopadu 2000 Praha), byl československý atlet, čtyřnásobný olympijský vítěz ve vytrvalostním běhu. Narodil se do chudé rodiny jako sedmé dítě z osmi. Měl šest bratrů a jednu sestru. V šestnácti letech začal pracovat v Baťově obuvnické továrně ve Zlíně a navštěvoval Baťovy školy.

„Jednoho dne ukázal závodní trenér, který byl mimochodem velmi přísný, na čtyři chlapce včetně mě a řekl, že půjdeme na běžecké závody. Protestoval jsem, že jsem moc slabý a nemám na běhání kondičku, ale trenér mě poslal na prohlídku a doktor řekl, že jsem naprosto zdravý. A tak jsem musel závodit. Když jsem se rozběhl, cítil jsem, že chci vyhrát, ale skončil jsem až druhý. A tak to celé začalo,“ vzpomínal později Zátopek, jak v roce 1941 doběhl druhý při běhu Zlínem. Od toho okamžiku se o běh začal vážně zajímat. O nový talent se postarali výkonní atleti Baťova klubu. Ve Zlíně začal trénovat ve společnosti tehdy elitních českých běžců, jako byli Tomáš Šalé či Jan Haluza. Právě Jan Haluza se stal na dva roky jeho prvním (neoficiálním) trenérem. Společně absolvovali také řadu závodů.

V roce 1944, tedy za pouhé tři roky, pokořil český rekord v běhu na 2000, 3000 a 5000 metrů. Po válce se stal vojákem. Byl vybrán do československého reprezentačního týmu na mistrovství Evropy 1946. Na pětikilometrové trati skončil pátý, když překonal výkonem 14:25,8 svůj vlastní rekord 14:50,2.

Mezi legendy ale mezitím vstoupil na olympijských hrách 1952 v Helsinkách, kde vyhrál zlatou medaili v běhu na 5 km, 10 km a v maratonu. Ve všech třech těchto disciplínách navíc překonal olympijské rekordy. Desetikilometrový závod vyhrál před Alainem Mimounem, stejně jako následně běh na 5 km. Zde zvítězil po úporném boji v posledním kole (57,5 s), v němž se dostal ze čtvrtého na první místo. Třetí zlatou medaili získal, když se rozhodl zúčastnit také maratonu. Běžel ho poprvé v životě a zvítězil. Jeho strategie pro maraton byla jednoduchá: držet se Jima Peterse, britského držitele světového rekordu. Po úmorných prvních patnácti kilometrech, kdy už Peters věděl, že přecenil své síly, se ho Zátopek zeptal, co si zatím o závodu myslí. Překvapený Angličan řekl Zátopkovi ve snaze ho zmást, že tempo je dost pomalé. Čech tedy prostě zrychlil, Peters závod nedokončil a Zátopek vytvořil nový olympijský rekord.

Svou zlatou medaili z maratonu se pokusil obhájit na olympijských hrách v roce 1956, na tréninku si ale poranil třísla a musel být na šest týdnů hospitalizován. Den po návratu z nemocnice už zase trénoval, svou formu už ale zpátky nikdy úplně nezískal. Nakonec doběhl šestý za svým dlouholetým rivalem a přítelem Alainem Mimounem. Svoji sportovní kariéru ukončil v roce 1958.

Od poloviny roku 1956 byl tajným spolupracovníkem Vojenské kontrarozvědky s krycím jménem Macek.

Vzhledem ke sportovnímu vytížení se ale v politice příliš neangažoval, např. během svého působení v předsednictvu Československého výboru obránců míru se schůzí tohoto orgánu účastnil jen poskrovnu. V 60. letech podporoval demokratické křídlo strany, za okupace vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968 se účastnil v ulicích protestů a po pražském jaru byl odvolán ze všech důležitých pozic. Jako čestný host se zúčastnil olympiády v Mexiku na podzim roku 1968.

V roce 1969 se připojil k žalobě čtyř dalších osobností (Lubomír Holeček, Pavel Kohout, Luděk Pachman, Vladimír Škutina), kterou podali kvůli křivému nařčení v souvislosti s upálením Jana Palacha na komunistického poslance Viléma Nového. Ten o nich prohlásil, že prý Palacha k činu naváděli, oni ale Palacha vůbec neznali. Zátopek při projednávání žaloby v červenci 1970 před Městským soudem v Praze ale žalobu odvolal a Novému se omluvil. Žaloba zbývajících čtyř byla zamítnuta se zdůvodněním, že „žalující nemají právo hájit svou čest před socialistickým soudem, neboť jako známí antisocialisté a pravíkoví oportunisté tuto čest stejně již ztratili“.

Po nuceném odchodu z armády jej nikde nesměli zaměstnat, místo našel roku 1969 až u podniku Stavební geologie, takže šest let jezdil a hloubil studny. S kolegy přespával v maringotce, domů se vracel na víkendy jednou za týden nebo i za tři. Španělský novinář, který chtěl vidět, jak čtyřnásobný olympijský vítěz žije a kterého za ním Dana Zátopková zavezla, spatřil Zátopka, jak zablácený pracuje ve špíně a bahně. A podle Dany Zátopkové se cestou zpátky do Prahy rozplakal: „Takhle vy tady opečováváte svého hrdinu?“

Na počátku 70. let ho navštívil redaktor Zdeněk Hoření (pozdější šéfredaktor Rudého práva), který napsal článek, ve kterém Zátopek odvolává svůj souhlas s dokumentem 2000 slov. Zátopek text nekonzultoval ani neautorizoval a dodatečně uznal svoji naivitu a ostudu.

Sovětský svaz 8. května 1984 oznámil, že sovětští sportovci se nezúčastní Letních olympijských her v Los Angeles. O šest dnů později se k bojkotu Olympijských her přihlásilo i Československo, rozhodnutí oznámil předseda Československého olympijského výboru a ČSTV Antonín Himl. Zátopek v prohlášení pro Rudé právo tehdy rozhodnutí přivítal a připojil se k obavám o bezpečnost sportovců.

Zátopek zemřel po dlouhé nemoci v Ústřední vojenské nemocnici v Praze v roce 2000 ve věku 78 let. Pohřben byl na Valašském Slavíně v Rožnově pod Radhoštěm. Při rozloučení v Národním divadle mu předseda Mezinárodního olympijského výboru Juan Antonio Samaranch udělil in memoriam medaili Pierra de Coubertina. Předseda Mezinárodní asociace atletických federací Lamine Diack mu udělil Zlatý řád za zásluhy.

Vystudoval vojenskou akademii v Hranicích. Svatba s manželkou Danou se konala 24. října 1948 v Uherském Hradišti. Vzhledem k tomu, že důstojníci museli mít od vojenských orgánů povolení k sňatku, Zátopek poslal žádost. Na ni dostal odpověď, že se mu sňatek nedoporučuje, protože rodina nevěsty nesplňuje požadovaný politický profil (Dana Zátopková byla kmotřenkou Sergěje Ingra). Teprve po vítězství na londýnské olympiádě získal Zátopek telefonické povolení sňatku.

Po svatbě bydleli v Praze v domě U Půjčovny 8, během šedesátých a sedmdesátých let si postavili manželé Zátopkovi domek v Praze-Tróji.

Zátopkova manželka Dana (narozená ve stejný den jako její manžel) byla také výbornou atletkou, věnovala se hodu oštěpem. Vyhrála zlatou medaili na LOH 1952, a to jen několik okamžiků po jeho vítězství na 5km trati, a také stříbro na LOH 1960. Mezi Emilem a Danou byl hravý vztah, když se Zátopek například pokoušel ukrojit si trochu z Danina vítězství a na tiskové konferenci prohlásil, že jeho vítězství v běhu na 5 km jeho ženu inspirovalo, Dana na to rozzlobeně reagovala slovy: „Vážně? Tak dobře, jen běž a zkus inspirovat nějakou jinou a uvidíme, jestli taky hodí oštěp padesát metrů daleko!“

Disciplína	5000 m, 10000 m, maratón
Účasti na LOH	1948, 1952, 1956

Přehled medailí		
Atletika na LOH		
zlato	LOH 1948	běh na 10 000 m
stříbro	LOH 1948	běh na 5 000 m
zlato	LOH 1952	maratón
zlato	LOH 1952	běh na 10 000 m
zlato	LOH 1952	běh na 5 000 m
Mistrovství Evropy v atletice		
zlato	ME 1950	5 000 m
zlato	ME 1950	10 000 m
bronz	ME 1954	5 000 m
zlato	ME 1954	10 000 m
Mistrovství ČSSR v atletice		
zlato	MČSR 1945	5 000 m
stříbro	MČSR 1945	1 500 m
zlato	MČSR 1946	5 000 m
zlato	MČSR 1947	5 000 m
zlato	MČSR 1948	5 000 m
zlato	MČSR 1950	5 000 m
zlato	MČSR 1952	5 000 m
zlato	MČSR 1952	10 000 m
zlato	MČSR 1953	5 000 m
zlato	MČSR 1953	10 000 m
zlato	MČSR 1954	5 000 m
stříbro	MČSR 1957	10 000 m

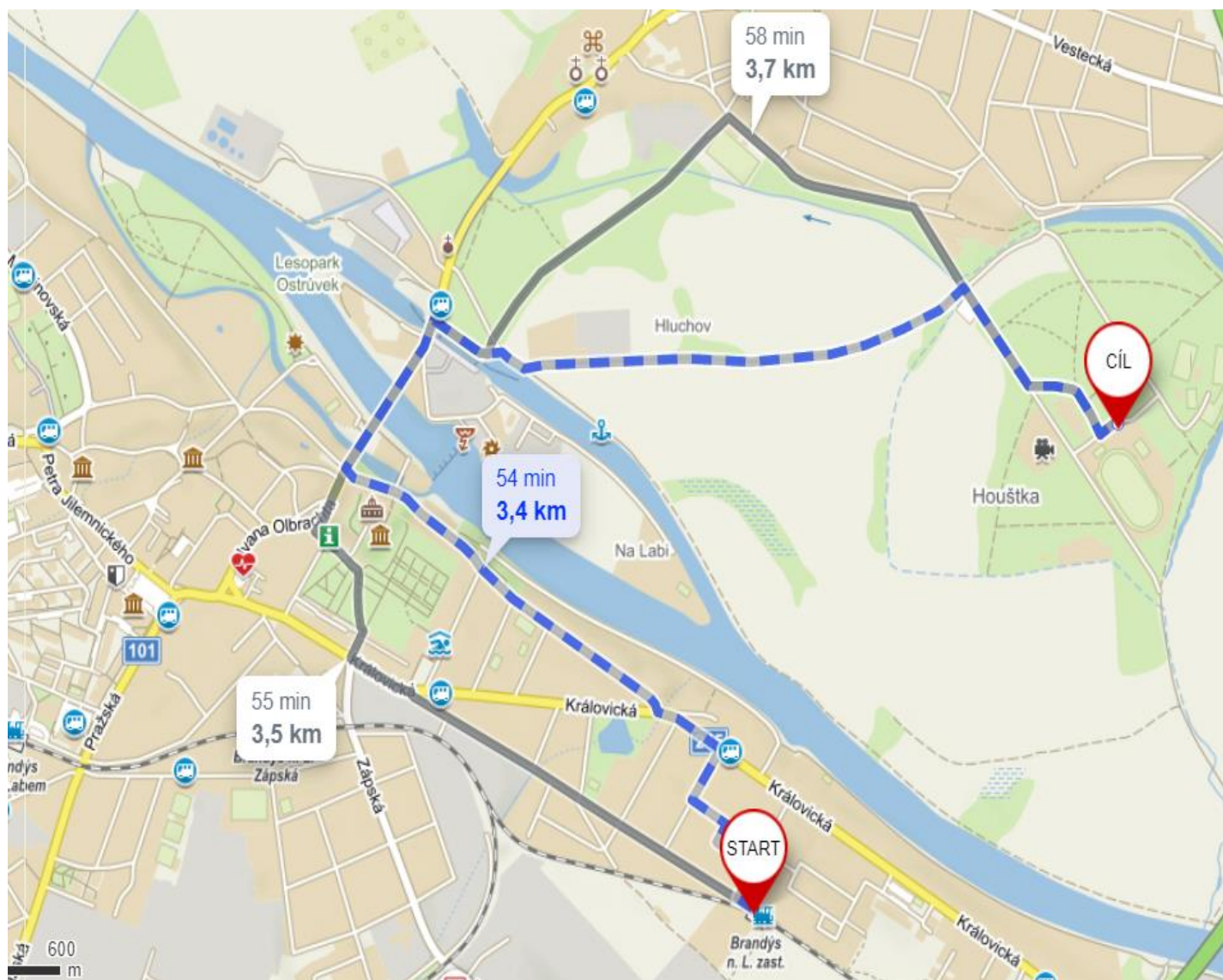

Zátopkova běžecká

stezka ve Staré Boleslavi

Náhrobek E.Zátopka v Rožnově p.R.

Historie stadionu

Atletický stadion v Houštce ve Staré Boleslavi byl vybudován v roce 1950 a bylo na něm vytvořeno neuvěřitelných 32 světových rekordů a nejlepších světových výkonů, jeden rekord evropský a více než 120 rekordů národních.

V roce 1999 byl na stadionu v Houštce za přítomnosti “olympionika XX. století” Emila Zátopka odhalen památník s jeho basreliéfem na počest světových rekordů, které v Houštce zaběhl. Od této události nese areál stadionu v Houštce jeho jméno.

V roce 2001 bylo z původní 364m dlouhé škvárové dráhy vybudováno moderní atletické zařízení s umělým POLYTANOVÝM povrchem odpovídající standardu IAAF s oválem 400m dlouhým s osmi drahami v rovině a šesti po obvodu. Současně byly vybudovány i moderní sektory pro technické disciplíny.